

FELSŐKRISZTINA

2009. ADVENT

Felső-krisztinavárosi Keresztelő Szent János Plébánia, 1124 Budapest, Apor Vilmos tér 9., telefon: 356-0089

Szentmisék rendje:

Hétköznapokon reggel 1/28 és este 6 órakor

Vasárnap reggel 1/28, 9, 1/211, 12, este 6 és 7 órakor

Hivatali órák:

Hétfőn, kedden, szerdán és pénteken

délelőtt 9–12, délután 1/25–1/26-ig

Ministráns fórum plébániánkon (cikkünk a 2. oldalon)

Kicsik is, nagyok is

Hamarosan mindannyian együtt táborozunk

Jövőre ünnepeljük plébániánk fennállásának hetvenedik évfordulóját. A jubileumi évben szeretnénk nemcsak emlékezni elődeink buzgóságára, mellyel megalapították egyházunkat, hanem az általuk megkezdett közösségépítést tovább folytatni. A hívek közötti kapcsolatteremtés eddigi lehetőségein túl újabb alkalmat szeretnénk teremteni közös tábor szervezésével, ahol lehetőség lenne arra, hogy egyházközségünk minden tagja, közössége az együttlét, a közösen átélt programok során jobban megismerje egymást, vagyis hogy közelebb kerüljünk egymáshoz. Bár ilyen tábort sok plébánia szervezett már, nálunk hasonló még nem volt, ezért is szükséges, hogy minél többen vegyünk részt akár családosan, akár egyénileg valamely közösség tagjaként vagy csak „egyszerű hívőként”.

(folytatás a 2. oldalon)

Kedd esték a Felsőkrisztinában

A 70. évfordulóra készülve az év folyamán korábbi papjainkat hívjuk meg.

December 8-án 18.30-tól

Hollai Antal atya,
albertfalvai plébános lesz a vendégünk.

Zsörtölődő

Mint a hívek előtt is ismeretes – hiszen megfelelő időben hirdettük – az ősszel folytatódott és még most is tart a templomkert útjainak és a plébánia épületének felújítása. Ez a tervezett időben elkezdődött, és – nem a plébánia hibájából – sajnos elhúzódik. Noha Márton atya kifejezetten kérte a hívek türelmét – mint ahogy megtudtuk – egy „kedves hívő” feljelentette a plébániát a közterület-fenntartónál, hivatkozva a balesetveszélyre. Attól eltekintve, hogy ha az illetőben a jó szándék munkálkodott volna, a plébános úrral vagy András atyával bármikor megbeszélhette volna problémáját, állítása azért sem korrekt, mert mindvégig rendelkezésre állt legalább két olyan – már felújított – út, amelyen a templom és a plébánia épülete balesetmentesen megközelíthető. Mintha hallottuk volna már: „Arról ismerjenek meg titeket, hogy szeretitek egymást...”

Egy másik, az előbbihez hasonló esetben ismét egy hívőnk mintegy megfenyegette Márton atyát, hogy feljeleníti a bíboros úrnál, mert még mindig nem épül a templom. Természetesen ez szíve joga, csak tessék! Szeretném ismételtlen a hívek tudomására hozni, hogy a felépítendő templom alapját képező ingatlant csak a főegyházmegye hathatós kölcsön támogatásával tudtuk megvásárolni.

(folytatás a 2. oldalon)

Kicsik is, nagyok is (folyt. az 1. oldalról)

A tábor bejárata

A tábor a Bakony hegység keleti nyúlványain, Bodajkon, a Tölgyes Turista Központban lesz. A környezet és maga a táborhely számos lehetőséget kínál közös programokra, hosszabb, rövidebb kirándulásokra (pl. Zirc, Csesznek, Gajda-szurdok), kikapcsolódásra vagy éppen az elmélkedésre. Ezért minden korosztály számára ideálisnak tűnik.

Az ötnapos tábor – mint ahogy már hirdettük – június 23–27-ig (szerdától vasárnap estig) tart. A szállásra többféle lehetőség nyílik.

A közösségi programok megrendezésére nagy közös helyiségek állnak rendelkezésre, tehát rossz idő esetén sem kell kétségbe esnünk. Hatalmas ebédlője van a tábornak, valamint tálalókonyha, így igény szerint meleg étel is biztosítható.

A tábor területén több sportpálya, játszótér és egy mini szabadtéri színpad ad lehetőséget a különböző programok szervezésére.

A várható költség személyenként kb. 18.000 Ft.

Ministráns fórum plébániánkon

A félévente megrendezésre kerülő budapesti ministráns fórumnak plébániánk volt a házigazdája november 21-én. Ezekre az eseményekre plébániák ministráns vezetői hivatalosak. A fórum célja, hogy megismerjük egymást, megbeszéljük a feladatainkat és tanuljunk egymástól. A fővárosból és környékéről tizenhat ministráns vezető érkezett. Ez a szám nem mondható magasnak, de a zömében egyetemista fiatalok elszántnak és optimistának tűntek, ezért sikeresnek mondhatjuk a találkozót és bizakodhatunk a budapesti ministránsélet jövőjében.

A fórum énekekkel és közös imádsággal kezdődött, majd Márton atya mutatta be a plébánia múltját és jelenlegi helyzetét, valamint az új templommal kapcsolatos reményeinkről mesélt. Ezt követően a házigazda ministráns vezetők beszéltek a felsőkrisztinás ministránséletéről. Újdonság volt a többiek számára a korosztályok szerint szerveződő ministránsokollégi-

um-rendszer, ugyanis a legtöbb helyen összevont ministráns foglalkozások vannak. Szerény közös étkezés után a herminamezői ministráns vezető ismertette saját ministráns szabályzatukat, amely különböző fokozatokat és feladatokat ír elő a különböző korú ministránsoknak. A felvázolt rendszer strukturáltsága miatt csak székesegyházakban tűnik megvalósíthatónak, és több tucat rendszeresen ministráló és számon kérhető ministráns kellene hozzá. Mindenesetre örülhetünk, hogy született egy ilyen igényes referencia anyag, melynek bizonyos részeit mintának tekinthetik a felsőkrisztinás ministránsok is.

Ezt követte a fórumbeszélgetés, ahol különböző problémás ügyekre próbáltunk megoldást találni és egymás tapasztalataiból merítettünk. A találkozót énekekkel és imával zártuk a templomban.

Szerdahelyi Miklós

Zsörtölődő (folytatás az 1. oldalról)

A kapott kölcsönt folyamatosan fizettük vissza, és az idén sikerült a számlát kiegyenlíteni. A templom felépítéséhez – sok más mellett – elsősorban pénz kell.

Hivatkoznék a Felsőkrisztina tavaszi számában megjelent írásra, amelyet szeretett és sajnós korán eltávozott Seidl Fidél templomatyával közösen éppen azért írtunk, hogy a kedves hívek reálisan lássák plébániánk helyzetét. Ebben beszámoltunk a templomépítés helyzetéről, lehetőségeiről és mai realitásáról, valamint arról, hogy a képviselőtestület mindezek figyelembe vételével igyekszik a plébánia ügyeit legjobb tudása szerint intézni. Arról is szóltunk, hogy az „ötletelés” helyett várjuk az átgondolt javaslatokat az új épülettel kapcsolatban addig is, míg az új templom építése elkezdődhet. A mai napig

egyetlen javaslatot kaptunk. Szauer Tibor és Müller Ferenc építésmérnökök, képviselőtestületünk volt tagjai olyan tervet készítettek, amelyet a testület is támogatott, és ha a megfelelő egyeztetések és elvi engedélyek megszületnek, a hívek elé fogunk tární.

Úgy gondolom, ha nem egyéni (sokszor talán önző) érdekeink, hanem a közösség iránt érzett felelősség vezérelne bennünket, az ilyen és ehhez hasonló kérdésekhez nagyobb empátiával közelednénk. Azt is gondolom, hogy Márton atya, aki évek óta alig volt szabadságon, illetve a mindenkori papság a plébánia és a templom megújítása érdekében tett igyekezetéért köszönetet és hálát érdemelne, nem pedig feljelentéseket.

Béres György
világi elnök

A legfontosabb, hogy gondolkodjanak

Gerber Alajos fogorvost mindig érdekelte a lélektan. Húsz éve baráti biztatására, önművelésként beiratkozott a teológiára. Egy év múlva plébánosa, az újpest-kertvárosi egyházközség vezetője bevonta a hittan tanításába, ezért hitoktatói képesítést is szerzett. A fogorvosi tevékenységét egyre inkább háttérbe szorította a hitre nevelés feladata. A plébánián és a területéhez tartozó önkormányzati iskolákban, majd katolikus gimnáziumban hitoktatott. Annyira belejött, hogy éveken át a területi hitoktatók rendszeres továbbképzését is végezte. Tizennégy éve főszerkesztője a plébániai újságoknak is. Szép családja van: három gyermek, 12 unoka. Szülővárosa, Újpest 1997-ben díszpolgárrá választotta. 2003-ban hitre nevelői és szervező munkájáért Erdő Péter bíboros Szent Adalbert-éremmel tüntette ki.

Tíz évvel ezelőtt indult az újpesti Páli Szent Vince Katolikus Szakiskola. A hitoktatás feladatát Gerber Alajosra bízta az intézmény vezetője. Itteni munkáját missziós tevékenységnek tekintette, mert hamar felismerte, hogy a többnyire vallástalan fiataloknál a hagyományos hitoktatási formák nem hatékonyak. Martini, olasz bíboros mondta: „Ma nem az a sürgős, hogy az emberek higgyenek, hanem az, hogy gondolkodjanak.” Az emberek ugyanis megszokták a gondolkodásról. A doktor úr új oktatási formát dolgozott ki, a lelki labort. Azzal kezdte, hogy átrendezte az tantermet. Középre jól körülülhető asztal került. A kezdetben személytelennek tűnő együttlétekből családias, baráti társaság lett. Kezdő gondolatok: honnan, miért, hová, hogyan? Milyen csodálatos az élet. Aztán: van-e egyáltalán értelme az életünknek, Krisztus követésének? Gerber Alajos meggyőződése, hogy a diákokkal együtt kell keresni az igazságot. Úgy érzi, ő is sokat tanult tőlük. Igyekezett az ő szemük-

kel látni a világot, hogy – mint mondta – ne légvárat építsen. Orvosként és hitoktatóként is vallja, hogy mindig az egész embert kell gyógyítani, az egész embert kell nevelni.

Bosco Szent János a pedagógiai példaképe, akinek a módszere így summázható: „Csak feltétel nélküli szeretetben elfogadva, a személyes példa vonzásában és az abszolút értékek erőterébe helyezve növekedhet az ember”.

Az elmúlt tanév végén az újpesti katolikus iskola megszűnt, így a doktor úr ottani missziós munkája is. Úgy gondolta, hogy 75 év után már nyugállományba vonulhat. Igaz, kedvenceitől, az óvodásoktól nem kívánt megválni. Nyolc éve foglalkozik összesen száz gyerekekkel a Budavári Kolping Katolikus Óvodában és egy önkormányzati intézményben. Csodálatos élmény számára az időnként bánatos arcokra örömteli mosolyt varázsolni.

A nyugalomba vonulása a mostani tanévtől tovább csorbult, ugyanis Márton atya meghívta a felső-kriszti-

navárosi plébániára hitoktatónak az ifjúsági csoporthoz. Ezt úgy értelmezi, hogy „bezárult egy kapu és megnyílt egy másik”. Örömmel vállalta a feladatot. Itt is elsősorban a hitre nevelést tartja fontosnak a válás oktatása mellett, mert „a vízvást nem pótolja a víz kémiai összetételéről szerzett ismeret”. Szeretné, ha a népes (24 fős) csoport tagjai felismernék saját életükben is gondviselő Istenünk végtelen szeretetét.

Isten hozta a Felső-Krisztinában a doktor urat!

Szerdahelyi Csongor

**GYERE,
VÁRLAK**

December 3-án, csütörtökön, este 18,30-kor jön, jön a **MIKULÁS!**

December 7-én hétfőn, reggel 6-kor **hittanos rorate**

December 13-án, vasárnap, a 9 órai diákmise után **ajándékkészítő kézműves foglalkozás**

December 13-án, vasárnap, este 7 órakor **gitáros áhítat**

December 18-án, szombaton 17,30 órától **gyerekek gyóntatása**

Minden hétfőn, szerdán, szombaton rorate szentmise!

CSALÁDTÓL CSALÁDIG

Bemutatkozik a Siposs család

Az apuka, András, 1968 óta lakik a Hegyvidéken és jár templomunkba. Matek–fizika szakos tanár, közel húsz évig tanított a közeli Táncsics Gimnáziumban, most negyedik éve az Apácaiban dolgozik. Az anyuka, Ildikó, a házasságkötéskor költözött ide, de korábban is a kerületben élt. Szintén matektanár, a Táncsicsban (illetve az összevonások után a Budai Középiskolában) tanít. A gyerekek a Németvölgyi („mackós”) Általános Iskolába járnak, Lili ötödikes, Matyi harmadikosos. Mindketten kitűnő tanulók, akik különböző versenyeken is jeleskednek. Lili tavaly egyaránt dobogós volt a kerületi szavaló-, szép-olvasási, informatikai és a Mátyás királyról szóló komplex versenyen, Matyi pedig a *Téki-totó* országos levelező matekversenyen lett holtversenyben első. Lili emellett néptáncolni jár, Matyi sportolni szeret, elsősorban focizni. Amióta csak elindult a plébániai rejtvény, nagy buzgalommal vesznek részt rajta. Lili tavaly volt elsőáldozó, idén tavasztól ministráns.

András a tanítás mellett tankönyveket is ír, matekból és fizikából összesen kb. tucatnyi tankönyve, munkafüzete, példatára van forgalomban a középiskolás korosztály számára. Emellett – mondhatjuk, hobbiként, de ennél azért jobb színvonalon – évtizedek óta zenél, saját együtteseivel (most épp húsz éve a Mozaikkal) bejárta már az egész országot, játszották dalaikat rádiókban, tévékben, kapható lemezük is. 1981 márciusában, még *Haid Árpád* plébános úr idején – a templomban talán első könnyűzenei kezdeményezésként – egy maga által írt folkmisét mutattak be barátaival. 2008 júniusában, a *Kálmán József* atya által szervezett plébániai napon felléptek volna együttesével, de a programot elmosta az eső. Szintén hobbiként indult évtizedekkel ezelőtt az indián néprajz, történelem, kultúra, nyelvészet iránti

érdeklődése, amelyben azonban mára itthon „szaktekinetlynek” számít, cikkeket, könyveket publikál.

Ildikó munka utáni idejét és energiáit elsősorban a család, a gyerekek és a háztartás köti le. Minden területre kiterjed a figyelme, alapossága és gondossága. A lakás, a kert állapota ízlésről és igényességről, komoly munkabírásról tanúskodik. Nagy állatbarát, előszeretettel és sikerrel tevékenykedik (benti és kinti) növények, virágok gondozása és díszek, csecsebecsek megalkotása terén. És remekül főz!

A napi élet tempója (a munka, az egyéb tevékenységek, pl. a két gyerek heti majd egy tucat különórája) csak igen szoros beosztással tartható. Szeretnének többet „mozogni”, részt venni a plébániai közösség életében is, talán ezt is sikerül majd megoldaniuk.

A schola adventi és karácsonyi programja

Vesperás: szombat esténként vesperás és gyertyagyújtás az esti szentmise után (**november 28., december 5., 12., 19.**). Az elmékedéseket *Füzes Ádám* atya tartja.

Rorate-misék: hétfő reggelként (6-kor) (**november 30., december 7., 14., 21.**) gregorián énekes rorate szentmise, mely után minden kedves testvérünket szeretettel várjuk agapéra a plébániára.

December 6., vasárnap – a nagykórus szolgál a féltizenegyes szentmisén.

December 24-én 23 órától karácsonyi zsoltósmát énekelünk a templomban, imádsággal készülve az éjféli szentmisére.

December 25., karácsony napja – a nagykórus szolgál a féltizenegyes szentmisén.

December 27., vasárnap este 18.45-től (az esti szentmise után) egyházzenei áhítatot tartunk templomunkban. A műsor után adományokat gyűjtünk a moldvai csángó magyar gyerekek anyanyelvi tanulásaért a Magyarfaluban felépítendő Gyerekek Háza javára.

Kapható a 25 éves jubileumra megjelent lemezünk (**Kedves Énekeink 4. – „Hála legyen”**), valamint korábbi kazettáink CD változata (**Kedves Énekeink 2. – Advent–karácsony, Kedves Énekeink 3. – Mária-énekek és az Oltáriszentség énekei**) ára: 800 Ft.

Börtönviselt pap–költőre emlékeztünk

Bár az életút, melyről most beszámolok, nem kötődik közvetlenül plébániánkhoz, mégis hálásak vagyunk egykori káplánunknak, *Szöcs László* atyának, hogy a legutóbbi „felsőkrisztinás” összejöveteleink alkalmával megismertetett minket egyik elődje, *Nagy Miklós* plébános példamutató életével. László atya most három gerescei falu (Mária-halom, Epöl és Úny) lelkipásztorra, s megtudtuk, hogy ezek az amúgy tiszta levegőjű falvak ugyanúgy áldozatául estek a gulyáskommunizmus lelki–szellemi falurombolásának, mint hazánk szinte valamennyi „Isten háta mögötti” települése. Az persze, hogy a vallásosság mégsem tűnt el teljesen, többek közt olyan Krisztussal, illetve Krisztusból élő nagyszerű papoknak köszönhető, mint a Mindszenty-perben elítélt Nagy Miklós. Ő börtönéveit követően Únynak volt nem csupán plébánosa, de közszerepetnek örvendő lelkiatyja is. Ráadásul nagy műveltséggel s kivételes érzékeny írói–költői tehetséggel áldotta meg a Teremtő, műveit azonban (ezernél több versét s puritán tisztaságú novellát) mintha az utókor elfelejtette volna, pedig azok lelkeségi irodalmunk gyöngyszemeihez tartoznak.

1894-ben született a Szatmár megyei Homokon. 1924-ben a Kassai Egyházmegye szolgálatára szentelték pappá. 1939-től az Actio Catholica titkáraként tevékenykedett, de 1948-ban, nyilván befolyásos egyházi funkciója, illetve a már korábban is megjelent nagy hatású lelkeségi–apologetikai írásai miatt az ÁVO letartóztatta, majd a Mindszenty-per ötödrendű vádlottjaként elítélték. 1952-ben szabadult, ekkor került Únyra, ahol 1973-ban be-

következett haláláig szolgált. E száraz életrajzi adatok mögött ott áll a teremtett világot (benne az egyszerű nép őszinte Istenre irányultságát) józan keresztény esztétikummal ábrázoló író, akiről nagy tisztelője s életének jó ismerője, a rádióriporter–költő *Czigány György* egyenesen azt írta, hogy korunk mindenfajta látványosság nélkül élő szentje volt. Minderről mi, a plébánia hittantermét zsúfolásig megtöltő hívek László atya személyes vallomása és a közösségünket szavalatával eddig is több ízben megtisztelő *Létay Klári* által előadott néhány szép vers alapján is meggyőződhattünk. Olyan költővel találkozhattunk, aki a természet szépségét vagy akár a teológiai–filozófiai igazságokat is kivételes költői érzékenységgel tudta megírni. Példa erre az itt közölt vers is. Az *Ágoston imája* Szent Ágoston prózai vallomásának (pl.: „*Uram, tömérdék gondolat sarkantyúzza szívemet... Ha azonban beszélek róluk, legtöbbször napfényre derül emberi elmém bő fogyatékosága. Bizony, több szót pazarol a kutatás, mint a megtalálás...*”) költői megjelenítése. De novellái, elbeszélései is szívbe markolóak! Sokunknak el kéne olvasni az 1936-ban született *Bujkáló bold* című kis írását (a Vigilia egyik 1983-as számában közölték), melyben a megbocsátás folyamatának nehézségéről, következőképp szépségéről ír: ahogy a részeges férjétől durva bántalmazást elszenvedő fiatalasszony tétovázva, de szíve által ösztönözve éjszakákon át visszavárja, illetve végül is visszafogadja élete párját.

Nagy Miklós a falu temetőjében nyugszik, sírját sokan (nem csak a helybeliek) látogatják.

Szende Ákos

Nagy Miklós:
Ágoston imája

*Kimondhatatlan!
A gondolat ösvényén
Kereslek szakadatlan.*

*Te Mérbetetlen!
Lényedből roskadozva
Szívárog szavad bennem.*

*Fényed között keringek
Te Láthatatlan!
A mélyben és magasban.*

*Elérhetetlen!
Forrásod keresgélem
A titok-rengetegben.*

*Te halhatatlan!
Új életre kelttéél
Kit bűnökkel zaklattam.*

*Én jártam-e Mögötted?
Vagy Te utánam járva
A sorsomat így szótted?*

*Az igazságod féljem
És reszketve bolyongjak
A sziklás meredélyen?*

*Szeresselek feledve
A múltat, mint avultat
S így boruljak szívedre?*

*Oh, vágylak és zaklatlak
Árnyában hatalmadnak
Fényében irgalmadnak.*

HETVENÉVES LESZ PLÉBÁNIÁNK 2010-BEN

*Az anyakönyvek mesélnek**Háború idejére adott felmentés alapján*

Plébániánkon 1940 óta anyakönyvezik a házasságkötéseket, az első bejegyzés 1940. január 21-én kelt. 1940–44 között az esküvők száma a következőképpen alakult: 86, 105, 115, 115, 178. (Összehasonlításul: napjainkban 7–12 esküvőt tartanak évente templomunkban.)

Az első időkben tiszteletben tartották a bőjti időszakokra – adventre, nagybőjtre – vonatkozó tilalmat, aztán ahogy közeledett a háború, úgy kényszerültek ezt egyre inkább figyelmen kívül hagyni. A nyugodtabb 1940–42-es években az esküvők legkedveltebb hónapjai május és augusztus voltak. Elképzelésünkkel ellentétben az átlagos házasodási életkor – legalábbis ezen a környéken – nem volt a mostaninál lényegesen alacsonyabb, 28–30 éves fiatal emberek vették el 23–25 éves menyasszonyaikat, de a háború kiterjedésével a házasulók egyre fiatalabbak lettek.

Érdekes módon mindazon furcsaságok, amelyeket csak a mai korunk tulajdonítunk, azokban az években éppúgy előfordultak, például hetvenéves férfi vett el harmincéves nőt, vagy 41 éves nő ment feleségül 29 éves férfihoz, de ezek egyedi esetek voltak.

Vegyes házasságok katolikusok és protestánsok között csak kis számban fordultak elő, a más vallású félnek *reverzálist* kellett adnia. A polgári házasság ekkor már régen kötelező volt, azonban helyét és időpontját az egyházi anyakönyvben csak kivételesen jelezték. A vőlegény és a tanúk foglalkozását minden esetben feltüntették, a menyasszony foglalkozása nem szerepelt az adatok között. A tanúk szinte kivétel nélkül férfiak voltak. Nem tu-

dom megállni, hogy néhány foglalkozást ne említsék: magy. kir. detektív, Hangya tisztviselő, lámpakezelő – és egy foglalkozás, amit a fiatalok ma már egész másképp értenének: drogista.

A házasultak anyakönyvének első kötetében már találkozunk egy-két ismert névvel. Templomunkban kötött házasságot például *Irsy László*, ismert építész, a Fővárosi Közmunka Tanács alelnöke, 18 templom – többek között a mi tervezett nagy templomunk – és számos középület tervezője, valamint *Hámory Imre* operaénekes, akiről a Színháztörténeti Lexikon is megemlékezik. Itt esküdött *gróf Zichy Jenő*, aki 20 éves műegyetemi hallgatóként, hadba vonulás előtt vette el 19 éves menyasszonyát. Tanúként járt itt *Ádám Jenő* zeneszerző, zenetudós, 1942-ben pedig, ugyancsak tanúként volt itt *Berzsenyi István* hittanár, aki később egyházközségünk plébánosa lett.

Az eskető a legtöbbször *Szelényi István* plébános volt, esetenként pedig az azokban az években itt szolgált káplánok, hittanárok. Vendégpapot esküvőkre csak nagyon ritkán hívtak.

Az anyakönyv békés lapozgatásába azonban megint belesikolt a történelem. 1944-ben a házasságkötések száma jelentősen, több mint a felével megnövekszik, az előző évi 115-tel szemben 178 volt. Ha házaspárok tértek át zsidó vallásból katolikus hitre, gyakran házasságukat is rendezték egyidejűleg az egyház törvényei szerint. Számos esküvőnél pedig megjelenik az anyakönyv „Megjegyzések” rovatában egy rövidítés: kat. disp. azaz katonai dispozió, vagyis a hadba vonulók kötöttek még gyorsan házasságot, mielőtt kimentek a frontra. Fiatal emberek vették el 18–19 éves jegyeseiket. Tisztek és közlegények, főhadnagy, tüzérszázados, m. kir. utász százados, repülő őrmester, honvéd. Szívszorító adat: egy 21 éves hadapród őrmester vett feleségül egy 18 éves lányt. Vajon lett-e belőlük család?

Havonta 10–15 hadiesküvő, az év vége felé ennél is több... Eleinte a plébános még teljesen kiírta az indokot: *A Budapesten dúló háború idejére adott különleges felbatalmazás alapján*. Később már csak ennyi szerepelt: *Háború idejére adott felmentés alapján*.

Mit jelentett ez a felhatalmazás? Felmentést az esküvőhöz szokásos kötelezettségek alól: a jegyeseknek nem kellett a lakóhely szerinti illetékes plébániáról elbocsátót hozniuk, nem kellett jegyesoktatáson részt venniük, mentesültek a háromszori kihirdetés kötelezettsége alól, és tanúkról sem kellett gon-

doskodniuk. A tanúk ezeken az esküvőkön többnyire *Kiss Ferenc* egyházfi és *Csányi Ferenc* harangozó voltak. Ahogy 1944 novemberében–decemberében egyre súlyosabbá vált a helyzet, nőtt az esküvők száma, úgy fogytak az anyakönyvben a beírt adatok. Hol a tanúk neve maradt el, hol a születési idő vagy a lakcím. A legmeggrázóbb egy december 23-i bejegyzés: *Katona-Lovász* és az eskető pap neve. Már keresztnév sincs, nincs idő és erő ezekre. Üresek a rubrikák. Semmi sincs, háború van.

Valamennyi hadiesküvőt Szelényi István plébános úr tartotta. Miközben bombázták Budapestet és majd az ostrom következett, napi 25–30 keresztelő volt templomunkban, amiket jórészt szintén ő végzett, vezette az anyakönyveket és folyt a plébánia napi élete is. Első plébánosunkról keveset tudunk, szinte csak a szűk életrajzi adatokat, egyet azonban biztosan mondhatunk: nehéz időkben emberül helyt állt.

Lukács Krisztina

Katolikus Lexikon

Reverzális (latin, jelentése térítvény): a házaselek írásos megegyezése a születendő gyermekek vallásáról vegyes házasság esetén. A szentségi házasság megkötése előtt a reverzálisban a jegyesek kötelezettséget vállaltak arra, hogy összes gyermekeiket a katolikus vallásban nevelik. Az 1917-es kánonjogi előírások szerint, ha a katolikus fél nem hajlandó a reverzális aláírására, érvényesen nem köthet szentségi házasságot. Államjogiilag Magyarországon 1945 előtt csak a polgári házasságot megelőzően közjegyző, járásbíró, polgármester vagy főszolgabíró előtt adott reverzálisnak volt hatálya. 1993 óta a kánonjog máshogy rendelkezik.

Reith József első éves teológus korában

Még tanítóképzős növendék voltam, amikor a budapesti katolikus eszperantisták részére bemutatott misén vettem részt, ahol rajtam kívül történetesen mindenki meglelt korú vagy idős ember volt. Az miséző atya megkért, hogy mint legfiatalabb ministráljak. Akkor még nem tudtam ministrálni és ezt szégyenkezve vallottam meg. „Hogy lehet az, hogy egy kistanító nem tud ministrálni?” – döbönt meg az atya. Nem tudtam mentséget felhozni, ezért megígértem, hogy megtanulom a szükséges ismereteket, ami abban az időben nem volt egyszerű feladat.

Az akkori tridenti miseliturgiában a ministránsnak hosszú, latin nyelvű szöveget kellett elmondania, sokféle mozgást kellett gördülékenyen végeznie, és természetesen akkor is adva volt a nyilvános szereplés minden lámpalázás izgalma.

Következő hittanórámon jelentkeztem *Vajda János*, tiszteendő úrnál, aki a tanítóképzőben volt hittanár, hogy szeretnék megtanulni ministrálni. Hosszú volt a tanulás útja, de sikeres. Kezdetben iskolai miséken kaptam beosztást, majd a reggel hat

órai szentmiséken *Vajda* tiszteendő úrnál szolgáltam minden nap. Eleinte kevés kapcsolatom volt a plébánia többi ministránsával, de hamarosan egyre több gyerekkel ismerkedtem össze. Az első, akivel ott a sekrestyében találkoztam, régi pajtásom, *Apró Pali* volt. Örömmel üdvözöltük egymást, hosszan elbeszélgettünk, hamarosan igen komoly, bensőséges barátsággá alakult régi ismeretségünk. Késő éjszakába nyúló beszélgetések – vallásról, erkölcsről, tudományról, ifjonti életünk sok-sok problémájáról – alakították világképünket, tervezgettünk, vitatkoztunk, nagyon boldogok voltunk. Lassan rendszerré vált, hogy a hajnali miséken együtt szolgáltunk. Aztán jött a többi ministráns barátság: *Kelényi Tibi*, *Székely Tibi*, *Drexler Andzsi*.

Amennyire a tanulmányaim – közeledve az érettségi évéhez – lehetővé tették, igyekeztem részt venni a *ministránsgárda* munkájában. Próbákra ugyan nem tudtam rendszeresen járni, de nagyon odafigyelve igyekeztem mindent megtanulni.

Az érettségiig már csak körülbelül másfél év volt hátra, ez az idő ugyan nem volt elegendő arra, hogy komolyabban beépüljek a ministránsgárdába, de ötünk egyre mélyebb barátsága átsegített a nehézségeken.

A gyorsan repülő idő ellenére nagyon sokat tanultam. Csodálatosan néztem a vezető fiatalok remek példáját. Vonzott a gyerekek közt uralkodó kötelességtudat, pontosság, rendszeret. Becsültem azt a tartást, amit a legkisebbek is magukra vettek, látszott ugyanis rajtuk, hogy ők többek, hogy ők ministránsok.

HETVENÉVES LESZ PLÉBÁNIÁNK 2010-BEN

☞ Ünnepi miséken is egyre többször kaptam beosztást. *Kiss Feri* bácsi, a sekrestyés és *Szelényi* atya, a plébános gyakran hívott még temetésre is (ti. akkoriban még ministráns is szolgált a temetéseken). Büszkén emlékszem vissza *Frivaldszky Jánossal* való barátságomra is. Ő ugyan egy másik baráti körbe tartozott, modern teológiával, az egyháznak az új világban elfoglalt helyével foglalkoztak, és én – kívülről – nagy tisztelettel néztem működésükre. (Sok évvel később örömmel találkoztunk össze a városmajori plébánián, újítottuk fel emlékeinket, hangolgattuk össze jelenlegi egyházi tevékenységeinket, segítettük egymás munkáját.)

Időközben furcsa világ bontakozott ki körülöttünk. Egyre több papot, szerzetest vádoltak meg ezekben a nehéz időkben azzal, hogy megrontja az ifjúságot. Tiltott szervezkedést, politikai vádakat, de más nagyon durva gyanúsításokat is írtak róluk az újságok. Betiltották a cserkészmozgalmat, egyre több emberről hallottunk, akiket bíróság elé citáltak, gyakran elképzelhetetlen vádakkal. Itt, a Felső-Krisztinában is volt egy általunk csak Pistának nevezett fiatalember, akiről suttozták, hogy *farkaskölyköket* szervezett csapatba, emiatt ÁVO-ügy lett a tevékenységéből. Nem mertünk ebben az időben már sokat kirándulni, a gárda szervezése is elcsendesedett. Maradt azonban a templom körüli tevékenységünk: ministráltunk miséken, litániákon, temetéseken. Részt vettünk az esti imákon, harangoztunk, ha lehetett, és ott lábatlankodtunk a sekrestyénél, ugrásra készen, ha *Feri* bácsinak valamilyen segítségre volt szüksége.

Ötünk barátsága később bővült, mert a plébánia akkori kis-

papjával, *Kabar Sanyival* nagyon sokat sétáltunk, beszélgettünk. Sanyinak nagy szerepe volt abban, hogy sokat foglalkoztunk a hívás gondolatával, és abban is jelentős része volt, hogy egyre komolyabban vettük a templom körüli életet. Sokat foglalkoztak velünk a plébánián lakó atyák is. Számomra igen jelentősek voltak a *Fundéliusz Vilmos* atyával folytatott beszélgetések. Aztán egyszer *Apró Pali* elvitt engem *Liska Zoltán* atyához, aki a Lant utcában lakott. Sok kortársamhoz hasonlóan én is őt választottam lelki atyának. Kirándulni vitt bennünket és lelkigyakorlatokat tartott számunkra. Felejthetetlen délutánt töltöttünk együtt a Magyar Szentföld épülő bazilikájánál a Húvösvölgyben, ahol remek múzeumot rendeztek be a ferences atyák. De mindennél fontosabbak voltak a vele folytatott rendszeres lelki beszélgetések és gyónások.

Érettségi előtt kiderült, hogy se a tanárképzőbe, se a Műszaki Egyetemre nem vesznek föl. „Klerikális” kapcsolataim, kitelepített sváb rokonaim, valamint kispáros származásom miatt osztályidegen voltam, reményem se volt a továbbtanulásra. Márpedig komoly tudományos ambícióim voltak. Ekkor határoztam úgy, hogy

Ülők: *Pálfalvi Ferenc, Rieth József, Kelényi Tibor, Kabar Sándor és Apró Pál.*
Állnak: *Drexler Angelo és Székely Tibor*

paptanár leszek. Jókora késéssel jelentkeztem Esztergomba, az ősrégi szemináriumba. A konkuszra – a latin nyelv kivételével (hiszen latint csupán a konkuszus előtti hetekben kezdtem tanulni, természetesen minimális eredménnyel) – sikerült felkészülnöm. A vizsga szépen sikerült, így 1949 szeptemberében mint feltételes hallgató Esztergomban kezdtem a teológiai tanulmányokat. Új élet kezdődött számomra. Boldogan vállaltam a nehézségeket, sok új barátot kaptam, de új távlatok is feltárultak előttem. Meg kell azonban vallanom, hogy mivel latint korábban nem tanultam, a nyelvtudás hiánya végzetesnek bizonyult. Három szemeszter kemény küzdelem után be kellett látnom, azt a papi ideált, amit magam elé tűztem, nem tudom megvalósítani. Latin nyelvű előadásokat és vitákat kellett volna megértenem, latin jegyzetektől tanultunk, majd latinul kellett volna vizsgáznom. Ezenkívül még a latin különbözeti vizsgám párhuzamos pótlásai is egyre jobban terheltek. Nem ment, összeroppantam. Csak egy becsületes kiút állt előttem: vissza kell térnem a világi életbe, a zűrzavaros idők ellenére mint világi hívó kell célkitűzéseimet megvalósítani. Nagyon nehéz döntés volt a visszatérés, de meg kellett tennem.

Új civil életemet segédmunkásként kezdtem. Sok éves küzdelemmel értem el a műszaki élet számomra nagyon boldogító, komoly színvonalát. Most már húsz éve vagyok nyugdíjas és mint hitoktató a városmajori plébánián dolgozom, valamint foglalkozom nagyszámú ministránsunkkal. De ez már egy másik történet.

Rieth József

Laci atyánál a hittanosokkal

„Csak tartson ki az őszi nyár még egy kicsit!” – fohászkodunk, mert az időjárás előrejelzés éppen arra a szombatra ígéri a záporokkal érkező lehűlést, amikor korábbi káplánunk meglátogatását tervezzük. Máriaalom–Epöl–Úny a szolgálati hely, ahol immár plébánosi minőségben kezdi új életét Szócs Laci atya. A Zsámbéki-medencét határoló Keleti-Gerecse és

jukért. Természetes számukra, hogy a látogatásunk nem az atya magánügye, együtt kapaszkodunk hát fel a falu határában levő „hegyre”, keresztúti stációk és bozót benötte, sziklába épített borpince maradványok között. Szőlőtermő vidék, valaha az esztergomi káptalan tulajdona volt. Jutott az itteni borból még Budára, a király asztalára is. Felérve a

kirándulásunk minden négyzetméteréhez fűz történetet, emléket. Gyerekeink nagy örömeire elvezet bennünket egy közeli barlanghoz, ahová falujuk apraja-nagyja behúzódott a törökök elől. Becsörtető csapatunk lámpái csak néhány denevérfiókát riasztanak fel, csontoknak és kísérteteknek nyoma sincs. Az epöli asszonyok jóvoltából meguzsonnázunk, újabb helytörténeti érdekességekkel ismerkedünk a későbarokk katolikus templom fa főoltáránál, majd Máriaalom a következő állomás. Ebben a tágas gyümölcsös kertben álló plébánosi lakból kerekedik naponta Laci atya híveihez, mert autó csak vasárnap dukál. Ténnyelője bőven akad, ugyanis az epölinél lényegesen szerényebb hitélet jellemzi a két másik települést. Az ifjúságba helyezve reményét már elindult az óvodai hittan és alakul a kamasz csoport, természetesen focival szelődítve ezt a korosztályt. Az igazi vidéki barokk templomtoronyról restaurálás miatt hiányzó keresztet keresőnek huncutul jegyzi meg: büntetés a lanyha hívőknek. Indulunk, áldást kérve erre az élő és épülő testvérközösségre, autóink a máriahalmi plébániakert birsalmáitól illatoznak és lassan elkezdi szemerkélni az eső.

Laber Zsuzsa

Vendégségben a máriahalmi plébánián

Vértes nyúlványain, szép hajlású dombok között éri el kocsikaravánunk az első állomást, Epölt, ahol népes csapat fogad bennünket. A képviselőtestület tagjai, hittanosok, egész családok várnak, és ebben a közvetlen, szeretetteljes fogadtatásban megérezhető közösségük ereje: hitük szoros tartozéka, hogy felelősnek érzik magukat egymásért, pap-

csúcson lévő kereszthez – dél lévén – elmondtuk az Úrangyalát és élveztük az egész Szlovákiáig táguló látéképet. Lábunknál Gyermely, szélén a Sándor–Metternich-kastéllyal, melynek egykori tulajdonosairól, többek között az „ördöglovás” Sándor Móricról számos anekdota kering. Fáradhatatlanul mesélt helytörténetész vezetőnk a terület múltjáról. Rövid

A Felsőkrisztina esték vendége volt Józsi atya is

Józsi atyát csak hallomásból ismertem, ezért némi várakozással néztem a kedd este elébe.

Először csak egy fiatalembert láttam. De amikor elkezdett beszélni, varázslat történt. Ez jutott eszembe: „Magad semmi vagy, tsupántsak annyi, mennyit népedért teendel.” (Szabó Magda: Születésnap) Józsi atyának vannak tervei, mi több, ezeket meg is fogja valósítani! Lelkes lokálpatriótaként, büszkén mutatta a szentistvántelepi templom belső-építészeti látványterveit.

Öröm volt látni a lelkesedését. Beszámolója második felében zarándokútkjáról mesélt. Fizikailag is nagy teljesítmény a Camino végigjárása, mégis oly sokan vállalkoznak rá. Józsi atya megemlékezett az emberekről is, akikkel útja során találkozott. Nemcsak képeket láttunk, hanem kézbe foghattuk az út tárgyi emlékeit: térképet, emléklapot... Ettől valóságosabbá vált, mintha mi is ott lettünk volna egy kicsit.

Lélekmelengető este volt.

Törtely Éva

Templomunk ferencesei

A ferences rend ebben az évben ünnepli lelkisége pápai jóváhagyásának 800. évfordulóját.

Ebből az alkalomból megemlékezünk

a templomunk oldalablakain található ferences szentekről.

Betlehemek atyja

A rend alapítója, Szent Ferenc az Assisi nevű olasz városkában született 1182-ben, eredeti neve *Giovanni Francesco di Bernardone*. Apja gazdag posztókereskedő volt, fiát maga mellé vette az üzletbe. A bolt zárása után Ferenc lakomázott, nótaszó, lantpengetés, tréfák töltötték ki életét. Szeretett csínyeket elkövetni társaival, de közönséges sohasem volt. A szegényeken mindig szívesen segített. Súlyosan megbetegedett, miután 1202-ben egy Assisi és Perugia közötti összecsapásban fogságba került. Társaiban a fogság ideje alatt ő tartotta a lelket. Szabadulása után halálos beteg lett.

Felgyógyulva megpróbálkozott lovagi terveinek megvalósításával, ám hamarosan Spolettóban látomása volt, az Úr jelent meg neki. Ezután egy ideig szülővárosában imádl-

kozott, elmélkedett, betegeket ápolt, segített. Újabb látomásában Krisztus kérte: „Ferenc, menj, építsd fel hajlékomat; hisz látod, csaknem romokban hever”. Nekilátott a roskadozó Szent Damján-templom rendezésének, ennek érdekében néhány vég posztót eladott apja készletéből. A családfő megharagudott és bezárta Ferencet egy szűk lépcső alatti odúba. Megverte, a püspök elé hurcolta, visszakövetelve a posztó árát.

Ferenc ekkor elhagyta a szülői házat, és templomok javításán dolgozott. „Ne legyen se két öltönytök, se sarutok...” (Mt 10,7–10) – vallotta Krisztussal, és szegényen, egyszerűen hirdette a bűnbánat és megtérés evangéliumát. Követőinek száma gyorsan nőtt. Ők a ferencesek. Amikor tizenketten voltak, pápai megerősítést kértek III. Ince pápától rendjük számára. Nehezen kapták meg az engedélyt a rendalapításra. Az első közösség egy kis kápolna körül telepedett meg, Ferenc és társai maguk készítette kunyhókban laktak. A rendalapító szeretett volna vértanúvá válni, téríteni indult hát a mohamedán világba. Nagyon vágyott a szenvedésre is.

Csaknem teljesen megvakult, igen súlyosan megbetegedett. Betegsége hosszú időre igénybe vette türelmét, ám ő bajait csak „nővérkéinek” nevezte. Mindig türelmes, figyelmes, gyengéd maradt testvéreire, barátaihoz. A rendtagok számára növekedése az eredeti szigorú rendi szabályokat is problémássá tette. Ekkor inkább a rend vezetéséről is lemondott, de a kezdettől önként vállalt szigorú szabályokat következetesen megtartotta. Inkább remetségbe vonult.

Greccióban létesített kolostort és 1223-ban itt állította fel az első bet-

lehem-i jászolt. Megkapta Krisztus szent sebeit (stigmatizáció), és gondolatban egyre inkább eltávolodott a földtől. Hosszú és nagy szenvedései 1226. október 3-án értek véget. A halált „Halál testvér, Isten hozott” felkiáltással fogadta.

1228. július 16-án IX. Gergely pápa szentté avatta, sírja fölé pedig hatalmas bazilikát építettek. Assisi Szent Ferenc élete példát állít a mai ember számára: kövessük őt az egyszerűségben, az Isten iránti szeretetben és hűségben.

Koldusok pártfogója

Páduai Szent Antal áldozópap, egyháztanító 1195-ben született, portugál nemesi családból származott. Eredetileg Fernando névre keresztelték. Tizenöt évesen belépett az Ágoston-rendi kanonokok közé, majd pappá szentelése után, 1220-

ban átlépett a ferencesek rendjébe. Ekkor vette fel az Antal nevet, védőszentjéül Remete Szent Antalt választva. Misszionáriusként Marokkóba indult. Betegsége miatt hamar haza kellett térnie, a hajó azonban viharba került és Szicília partjaira vetődött. Itt élt egy rövid ideig és itt vett részt 1221-ben a ferencesek generális káptalanján. Ekkor találkozott Assisi Szent Ferencel.

Antal feltűnt szónoki képességeivel. Itáliában és Franciaországban vándorprédikátorként igen eredményesen működött. 1227-ben tért vissza Észak-Itáliába, ahol térítő prédikátor és tartományfőnök lett, miközben a bolognai egyetemen a teológia ferences lektora volt. 1230-ban visszavonult számos hivatalától annak érdekében, hogy életét teljesen az igehirdetésnek szentelhesse. Tömegek hallgatták, főpapok, kereskedők, még álruhás banditák is, főképp azonban az egyszerű emberek. Antal mindenkit szeretett, a gazdagok iránt részvételt, a szegényekért azonban minden lehetőt megtett.

1231-ben útban Padova felé halt meg az arcellai kolostorban. Már életében szentként tisztelték. IX. Gergely pápa már egy év múlva szentté avatta. Temetése napját, a keddet sokan azóta is Szent Antal tiszteletére szentelik. A koldusok pártfogója, de közbenjárását szokás kérni elvesztett tárgyak megtalálásáért és mindennapi bajokban is. Az utasok, szobrászok, agyagmunkások és porcelánkészítők védőszentje. Szent Antal ma sem veszíti el időszerűségét, mert amit annak idején képviselt tetteiben, ma is fontos követelménye az emberi életnek. Isten akarata szerint kell élnünk ebben az elanyagiasodott világban.

Szegények menedéke

Árpád-házi Szent Erzsébet magyar királyunk, II. Endre és merániai Gertúd házasságából született 1207-ben Sárospatakon. Már négyéves korában

elkerült Wartburg várába. 1221-ben kötött házasságot Lajos türingiai tartományi gróffal. Minden kötelességét pontosan teljesítette. Mint feleség forrón szerette férjét, mint buzgó keresztény az imádságban és az irgalmasság cselekedeteiben tűnt ki. Jótékonyágát Isten csodával is jutalmazta (rózsacsoda). Egy éhínség alkalmával kiosztotta a csűrökben található összes gabonát és 64 ezer aranyat. Férje megértően támogatta, de korán, 1227-ben Otrantóban, a keresztes háború előkészületei közben meghalt. Ezután Erzsébet gyermekeivel elhagyta Wartburg várát, három évig tartott száműzetése. Magyarországi rokonait nem értesítette, csak Eckbert bambergi püspök könyörült meg rajta. 1228-ban felvette Szent Ferenc harmadik rendjének ruháját. Rokona, Henrik átadta neki Marburgot és környékét. Erzsébet kórházat alapított, a szegényeknek élt imádságban és a lélek vidámságában. 24 éves korában halt meg 1231. november 17-én.

Erzsébet példája arra biztat minket, hogy vegyük észre a rászoruló

és ne ijedjünk meg a környezetünkben felhangzó ellenvetéstől, hanem Isten erejével járjunk a krisztusi úton.

Rendíthetetlen igehirdető

Kapisztrán Szent János a közép-olaszországi Capestrano község születte (1386). A rendkívül tehetséges ifjú Perugiában tanult jogot. Gyors karrierje és ragyogó állása birtokában eljegyzett egy nápolyi grófi családból való leányt, de hamarosan fordulat következett be az életében: a Perugia és Malatesta közti háborúban elfogták és börtönbe vetették. Szökni próbált, de elfogták. Lelki beállítottsága ekkor gyökeresen megváltozott. Lemondott a házasságról s a ferences rend ekkor szerveződő szigorúbb irányzatához csatlakozott. Minden tehetségét és erejét Krisztus ügyének és a ferences rend megújításának szentelte. Ez az általa képviselt obszerváns mozgalom volt az, amely a hívők körében feléledő valóságos érdeklődést újra az egyház hatáskörébe tudta vonni. János negyven éven át prédikált, nem múlt el nap beszéde nélkül, ami sokszor több órán át tartott. A nép nemcsak prédikációit hallgatta, hanem csodálatos gyógyító erejét is felfedezte. Nincs is olyan szent, akinek még az életében oly sok csodájáról készült volna feljegyzés. Szeretetszövetséget és több kórházat is alapított. Keresztes háborút kellett hirdetnie a törökök ellen, amit sikeresen meg is tett. Kortársa mondja róla: „Valóban ő volt az összes keresztesek igazgatója, vezére, bírása, kapitánya és parancsnoka”. Amikor a nándorfehérvári győzelem híre Rómába ért, a pápa örök emlékezetül elrendelte Urunk színeváltozása ünnepét augusztus 6-ára, és szokássá tette a déli harangszót. Kapisztrán Szent János bölcsesége, lelkesedése, karizmatikus egyénisége példa a mai ember számára. 1456. október 23-án halt meg.

Tóthpálné Padányi Ágnes

Anyakönyv 2009. szeptember – november

Halottaink

Kecskés Andrásné (83)
Kis Lászlóné (94)
Reizinger Bertalanné (90)
Dr. Tőkés Géza (52)
Fierer Kelemenné (67)
Varga Györgyné (87)
Koczka János (59)
Törekly Irén (101)
Rodé Éva Mária (65)
Bozsó Árpád (86)
Dr. Roska Lajos (87)
Köblos Lászlóné (78)
Oláh Jenő (59)
Fáncsi Alfonzné (81)
Halmi Istvánné (84)
Erdély László (88)
Reymeyer Aladárné (89)
Kardos Konrádné (75)
Salgóné Kun Mária (58)
Schenker Edit (92)
Veres Mihály (71)
Öry Zoltánné (82)

Házasságkötések

Perneczky Miklós – Köllöd Noémi
Ekés Károly – Berecz Magdolna
Krucskó Szabolcs – Dr. Madarasi
Anna
Rajncsák Dávid – Herter Borbála
Dr. Schlett András – Schláth Réka
Mészáros Dániel – Szentkláray
Kata

Keresztelések

Babics Emma Mária
Mágó Domonkos
Nagy Csilla Anna
Pigler Lilla Mária
Horváth Hunor József
Kenderfi Hanna Zsuzsanna

Csángó gyerekek javára

Egyházzenei áhítatot tartunk templomunkban december 27-én, vasárnap 18.45-től (az esti szentmisét követően). A műsor után adományokat gyűjtünk a moldvai csángó magyar gyermekek anyanyelvi tanulásáért, a Magyarfaluban felépítendő Gyerekek Háza javára.

Kilenc éve indult el Moldvában az akkor vakmerőségnek, szélmalomharcnak tűnő vállalkozás, hogy a csángó magyar gyermekeket szervezett keretek között magyar nyelvre, táncre, kézművészségre oktassák. Ma a Moldvai Csángó Oktatási Program keretében 21 faluban tartanak magyar nyelvű foglalkozásokat. A programban résztvevő pedagógusok nagyon komoly áldozatot vállalnak, sok esetben rendkívül méltatlan körülmények között élnek és dolgoznak. A gyermekek száma ennek ellenére egyre növekszik: az idei tanévben már 972 diák tanulja iskolában a magyar nyelvet, de minden faluban vannak tanórán kívüli csoportok is.

A program – az oktatás mellett – számos egyéb, a magyar identitást őrző eseményt is szervez: népdalvetélkedőt, szavalóversenyt, anyanyelvi tantárgyi versenyt, táborokat. A közösségi események megszervezésének legnagyobb akadálya, hogy Moldvában nincs megfelelő intézmény, épület, amely a magyar programokat befogadná. A Moldvai Csángó Oktatási Program következő feladata a *Gyerekek Házának* felépítése minden magyar településen, ahol az oktatás és a kulturális rendezvények mellett a tanárok szolgálati lakást is kapnának. Jelenleg hét

településen működik már ilyen intézmény, melynek programjáról, fenntartásáról a helyi magyartanárok gondoskodik.

A legkeletibb magyar településen, Magyarfaluban a tanulni vágyó magyar gyermekek kinőtték már a jelenlegi házat. Öröndetes módon egyre többen érdeklődnek a magyar nyelv, illetve a magyar hagyományok – ének, tánc, kézművészség – iránt.

A korábban egy átalakított garázsban működő oktatás méltó elhelyezését egy korszerűbb, nagyobb ingatlanban lehetne csak megoldani. Ehhez várjuk támogatóink segítségét. Az adományokat a schola kis- és nagykórusának karácsonyi hangversenyén gyűjtjük.

Vendégünk lesz *Komáromi Rebeka*, Magyarfalú tanító nénije.

A Moldvai Csángó Oktatási Programról bővebben a www.csango.ro honlapon lehet tájékozódni.

A Felső-krisztinavárosi Keresztelő Szent János Plébánia közösségének lapja

Megjelenik évente ötször: adventre, nagyböjtre, húsvétra, Te Deumra és Veni Sanctéra

XIII. évfolyam, 1. szám 2009. advent. Lapunk megjelenését a XII. kerületi önkormányzat támogatja.

Szerkesztik: Babics Balázs, Szerdahelyi Csongor, Vasdinnyey Miklós, Zsabokorszky Zsolt. Főmunkatárs: Lukách Krisztina

felsokrisztina@freemail.hu – www.felsokrisztina.net